

Rodopisné prázdniny, aneb úplně jiné čtení

Trojnásobný zločin

Profesor historie Bedřich Witich se vracel z Brna do Prahy a v hlavě si třídil dojmy a pocity ze své dnešní přednášky. S besedou byl a nebyl spokojen. Dotazů bylo celkem dost, ale žádný nebyl nijak zvlášť zajímavý a ani pozdější volná debata mnoho nepřinesla.

Předjíždělo ho stále více vozů a někdo podrážděně zatroubil. Uvědomil si, že bezděčně povolil plyn, drží se osmdesátky a že je to pozvolnou únavou, která se evidentně stupňuje. Zařadil se do pomalého pruhu a napadlo ho, že s monotónním obrazem ubíhající dálnice s jakoby nekonečnou perspektivou riskuje mikrosnání.

Konečně mohl za benzínkou odbočit na jakýsi plácek, odepnout si pás a s nevalnou trochou pohodlí zavřít oči. Těžko odhadnout, jak dlouho spal, ostatně už neměl kam spěchat, tak se ani na hodinky nedíval. Když otevřel oči, rozhlédl se kolem sebe velmi nechápavě. Neviděl benzínku, neviděl dálnici, jen podivně neurčitou krajinu a navíc už ani neseděl ve svém vlastním voze. Kupodivu se ho nezmocnilo zděšení, jak by se dalo čekat, jen ztuhl v jakémsi nekončícím údivu.

Začal přemítat, co se vlastně stalo. Nejdřív prohledal svoje kapsy, nechybělo mu nic. Dokonce měl svou aktovku i notebook. Otevřel jeho pouzdro a v kapsičkách s ulehčením našel svá nejcennější cedéčka. Měl na nich potřebné encyklopedie a hlavně všechny svoje studie i texty přednášek. Také „nořas“ byl v pořádku. Dobrá, takže zlodějům šlo jen a jen o auto. Ale jak je možné, že se probudil až vsedě na trávníku? Museli ho něčím omámit, však se pořád ještě cítí tak nějak v jiném světě, utlumený, až letargický.

Z myšlenek ho vyrušily čísi neurčité hlasy. Stálo nad ním několik lidí a nakonec zřetelně rozpoznal větu, která jím poněkud otfásla: „Jo jo, to je jasnej altzhajmr, můžem se ptát dokola, neví nic.“ Witich lehce potřásl hlavou a promluvil: „To je přece omyl, ukradli mi auto a nějak se potřebuji dostat domů.“ Nikdo mu neodpověděl. Opakoval svou větu, přidal více podrobností a vzápětí pochopil, že jeho hlas vůbec není slyšet. Nechal se někým trpně posadit do cizího auta a doufal, že ho nepovezou třeba rovnou do blázince. Když se rozjeli, pocítil nepříjemnou závrať a nebyl schopen vnímat krajinu. Za okny se vlastně nemíhalo vůbec nic. Znovu pomyslel, že ti zloději museli použít nějakou drogu, možná nějaký sprej, nebo mu přitiskli na obličej něco omračujícího, čeho se jeho nervový systém ještě nedokázal úplně zbavit. Pak znovu upadl do nejasných a mlhavých mrákot.

Když se probral k vědomí, jeho počáteční neklid částečně utlumilo zjištění, že v blázinci se rozhodně nenachází. Seděl v celkem pohodlném ušáku, jeho první pohled padl na hustě našasenu záclonu na úzkém vysokém okně a nechyběly kdysi tak nepostradatelné strakaté shrnovací závěsy po stranách. Celý obývací pokoj skutečně působil nápadně zastaralým dojmem. Podivuhodně zachovalý nábytek odhadl na třicet, možná na čtyřicet let. Jeho pohled padl na televizor - pěkný pradědeček, pomyslel si. Vlastně takový měli doma, když ještě chodil do základní školy. V jiné přihrádce byl otevřený gramofon, ale na talíři se místo vinylové desky cosi zalesklo. Cedéčko! Na něm leží neuklizené ramínko přenosky. Aby tak ... proboha! Vyskočil a už zcela při smyslech přistoupil k přístroji. Na disku četl svůj vlastnoruční popis: „Pojednání 1 - 24“. Rozhlédl se. Na gauči uviděl obě svá malá zavazadla a další pohozená cedéčka. Jeho zděšení vzrůstalo a horečně, téměř se zatajeným dechem si je prohlížel. Všechna byla nepopsatelně poškrábaná tak hluboce, že by se na nich snad dalo strouhat.

Hodně nešťastně učinil chabý pokus, ale notebook mu stroze oznámil, že disk nelze načíst. Spíš se zhroutil než usedl, aby se marně snažil uspořádat svoje zmatené myšlenky plné otázek bez odpovědí. Že by ho zachránili lidé, co ustrnuli v čase? To je přece nesmysl. Nebo jsem snad pořád tak zdrogovaný, že si pouštím cedéčka na gramofonu? Ale pozor! Ten gramofon tu přece je, podrápaná cedéčka také, to nemohou být ani halucinace. Váhavě přistoupil k nábytkové stěně, otevřel padací dvířka a za nimi našel to, co očekával. Desítky gramodesek. A jé! Zlatá šedesátá. Neodolal, pustil si elpíčko s Pilarkou a Matuškou a gramofon ho na okamžik vrátil do dětství. Vtom ho něco napadlo, až to s ním lehce trhlo. Popošel k oknu, trochu neurvale škusnul záclonou doleva a pohlédl na ulici. Svou ostrou perspektivou připomínala dálnici a jen domy v popředí byly rozeznatelné do všech detailů. Uviděl bílý vývěsní štít s červenou hvězdičkou a modrým nápisem KNIHA. Pak žlutozelené OVOCE - ZELENINA a naproti nechyběl žlutohnědý nápis PRAMEN. Co je tohle za divnou hru?

Jako Hibernatus. Ta stará francouzská komedie, když rozmrzlému, sotva třicetiletému pradědečkovi upravili prostředí do začátku 20. století, aby nedostal šok. Ano, venku panovala stejná doba jako v obýváku. Provoz nebyl nijak silný. Dole semtam projela škodovka, jeden moskvič a pár trabantů. Jako by prošel strojem času. Další nesmysl, profesor tu možnost rázně zamítl. Musí něco udělat. Vzal za kliku, ale dveře pokoje byly zamčené. Tak to už je příliš. Přepadení, krádež auta, únos. Takže nakonec je snad i věznem. Chvilí lomcoval klikou, ale ruce byly chabé, nemohl ani vyvinout pevný stisk. Obrátil se, hledaje něco, čím by dveře vyrazil. Stěna s oknem tu nebyla, jen přímý pohled do zšedlé zamlžené ulice. Zmocnila se ho silná závrať a pud sebezáchovy mu sevřel žaludek až do křeče. „Takže jsem se dočista zbláznil ...“, pomyslel si téměř zoufale, aby se znovu vzchopil a ještě se pokusil z toho děsu vyváznout. Rozběhl se a ramenem vrazil do dveří. Vzápětí se ozvalo silné klepání a jasný hlas: „Pane, je vám něco? Otevřete dveře, no tak, otevřete ty dveře!“ Profesor se zhluboka nadechl a podíval se vyplašeně po směru hlasu. Uviděl člověka s mobilem v ruce, jak buší na okno jeho auta na odpočívadle za benzínkou na dálnici D1.